

още въ тоя моментъ или при Баязида по-голѣмата частъ отъ ямболци трѣбало да се разпилѣятъ, тъй като едни сж били принудени да отидатъ къмъ Панагюрище — това не е извѣстно. Важното е, че обдаряването съ правдини на ямболци, за да влѣзе града имъ въ тъй нарѣченитѣ „войнишки села“, е станало слѣдъ разсипването на срднневѣковнитѣ му основи, и то при нови поселенци. Сжщото става и съ Сливенъ, но до тоя моментъ въпросътъ за първия ударъ надъ Сливенъ, който въ Саадединъ за Ямболъ е тъй изриченъ, тукъ все още остава отворенъ. Мѣстното прѣдание е оскждно, не само защото е забравено до днесъ, като такова което е прѣживяло цѣли петъ вѣка, но главно защото слѣди отъ срднневѣковното тукъ население сж незначителни. А че по-голѣмата частъ отъ старобългарското население въ Сливенъ и околността му е изчезнала или поне е била прѣселена, това загатва и Иречекъ, и ще се илюстрира по-нататкъ. Нека още сега заблѣжимъ, че срднневѣковното огнище на Сливенъ, днешното Ново Село, е било разсипано и заправено наново отъ турци и българи подъ името Енидже Кариеси, букваленъ прѣводъ отъ което е днешното тъй просто и скромно име на Сливенския кварталъ „Ново-Село“. Това е фактъ, подкрѣпенъ и отъ по-нататъшни събития, и главно излизайки отъ него ще си зададемъ и послѣдния, въ свръзка съ турското тукъ идване, въпросъ: дали въ сжщность първиятъ ударъ надъ Сливенъ, билъ той чрѣзъ прѣдложение за капитулация или чрѣзъ приетъ васалитетъ слѣдъ падането на Ямболъ, Карнобадъ, Айтосъ и т. н., съвпада съ разсипването на града. Колкото и да липсватъ изрични данни въ турскитѣ хроники за подчиняване на Сливенъ, слѣдъ побѣдоноснитѣ походи на Тимурташа (1366 г.) и на Мурада (1367—68 г.) въ юго-източна България, Сливенъ ще е билъ най-малко подъ турски васалитетъ, а при наличността на Шишмановото плѣняване и турското прѣминаване съ въоръжени сили прѣзъ Сливенъ и Демиръ Капия, той ще е падналъ фактически въ турски ржцѣ най-късно въ 1388 г., — именно годината на послѣднитѣ двѣ важни за насъ събития. Промежутъкътъ между 1366 г. и 1386 г. е толкова интересенъ за насъ, колкото и тъменъ. Едничко, което съ голѣма увѣ-